

การศึกษาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุและการวิเคราะห์อิทธิพลส่งผ่านของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขต 2 จังหวัดกรุงเทพมหานคร

Causal Model Study, Factor Affecting and Medialtional Effect to Achievement

Goals Through Academic Achievement of High School Student in

The Secondary Educational Service Area Office 2

กณิตา เพ็งผอม¹ นฤมล พระใหญ่²

Kanita Pengphom Narumol Phrayai

ทำวิจัยเมื่อ พ.ศ. 2560

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุและการวิเคราะห์อิทธิพลส่งผ่านของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขต 2 กรุงเทพมหานคร โดยได้ทำการศึกษากับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 จำนวน 315 คน จาก 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนกุนนทีรุทธาราณวิทยาาคม โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทองและโรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย โดยเครื่องมือมีจำนวน 5 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 4 ตอน ได้แก่ แบบสอบถามวัดการมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน จำนวน 19 ข้อ แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง จำนวน 15 ข้อ แบบสอบถามวัดคุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน จำนวน 13 ข้อ และแบบสอบถามวัดลักษณะเป้าหมายของครอบครัว จำนวน 14 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ .90, .92, .87, และ .89 ตามลำดับ และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยเชิงสังคมศาสตร์

เมื่อพิจารณาดัชนีดังกล่าวตามเกณฑ์ความสอดคล้อง ผลการวิจัยพบว่า โมเดลการวิจัยมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) เท่ากับ 1.37 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 มีค่าระดับความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ .24 มีค่าดัชนีความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 มีค่าดัชนีรากกำลังสองของค่าเฉลี่ยค่าความแตกต่างโดยประมาณ (SRMR) เท่ากับ 0.01

ผลการวิเคราะห์ค่าอิทธิพลรวมของตัวแปรในโมเดลพบว่าผลของเส้นอิทธิพลที่สามารถอธิบายเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ได้ดีที่สุด คือ การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง รองลงมาคือ ลักษณะเป้าหมายของครอบครัว และคุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน ที่มีค่าอิทธิพลเท่ากับ .32, .25 และ .17 ตามลำดับ และผลของเส้นอิทธิพลที่สามารถอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีที่สุด คือ ลักษณะเป้าหมายของครอบครัว รองลงมา คือ คุณค่าเชิง

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อัตรวิสัยในการเรียน เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ และการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง ที่มีค่าอิทธิพล .36, .31, .26 และ -.10 ตามลำดับ

คำสำคัญ: 1. เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Abstract

This research intends to develop a casual model of factors, the factor affecting the mediational effect to achievement goals through academic achievement among fourth to sixth year students in Kunnateerutharamwithayakhom School, Matthayom wat thatthong School and Prakanongpittayalai School. The participants in this study consisted of three hundred and fifteen individuals. The tools used in this research can be separated into four categories as follows. Each category corresponds to the rating scales questionnaire about achievement goals, academic self-efficacy, subjective academic values, parent goals, and relationship support through α – coefficient of .90, .92, .87, and .89, respectively. The data were analyzed using path analysis with the use of programs for social science research.

The results revealed that the research model fit with the empirical data with Chi-square (X^2) of 1.37 at the degrees of freedom equal to 1. Level of probability equal to .24, goodness of fit index (GFI) of 1.00, and standardized root mean square residual (SRMR) of 0.01 .

The analysis of the total effect of the variables in the model has shown that the results of the influence that can explain achievement goals are academic self-efficacy, parent goals and subjective academic value with the effect size as .32, .25 and .17, respectively. The result of the influence that can explain academic achievement are parent goals, subjective academic value, achievement goals and academic self-efficacy with the effect size as .36, .31, .26 and -.10, respectively.

Keywords: 1. Achievement Goals 2. Academic Achievement

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

การประเมินคุณภาพการศึกษาในประเทศไทยประการหนึ่งมาจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงการประสบความสำเร็จทางการเรียน และแนวโน้มที่จะได้รับโอกาสต่างๆ ในการเรียนและการทำงานในอนาคตของนักเรียน จากรายงานของ World Economic Forum (WEF) ที่ในแต่ละปีจะมีการสำรวจ โดยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาที่มีเรื่องคุณภาพระบบการศึกษาที่ประเทศไทยถูกวัดคะแนนรวมออกมาว่าต่ำเป็น อันดับที่ 8 ในกลุ่มประเทศอาเซียนที่ไม่รวมประเทศพม่าและลาวเข้าในการวัดครั้งนี้ ซึ่งหมายความว่า ใน 8 ประเทศที่เหลือในกลุ่มอาเซียน ประเทศไทยมีคุณภาพระบบการศึกษาที่ต่ำที่สุดนั่นเอง

(สันติ กิระนันท์, 2556, ออนไลน์) จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะจะช่วยนำไปสู่แนวทางในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

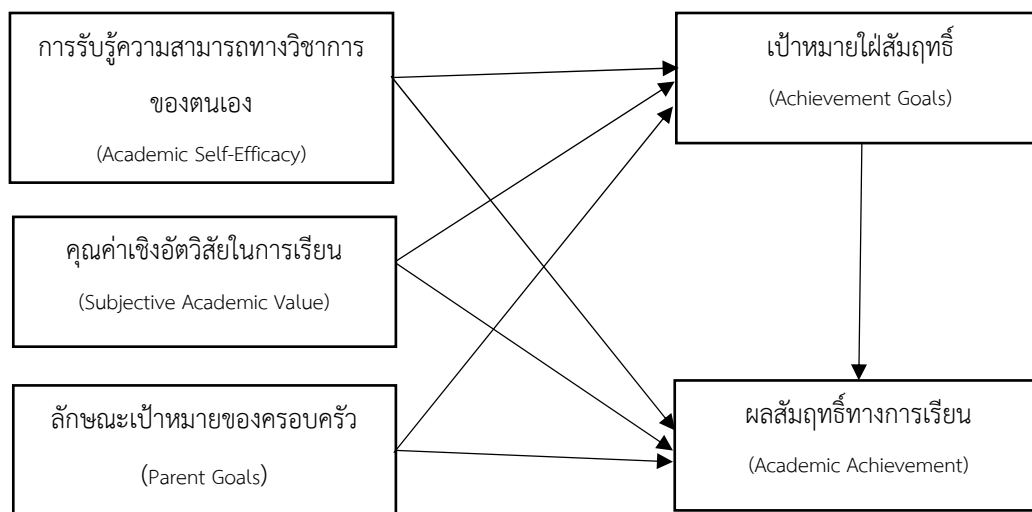
จากการศึกษางานวิจัยที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนพบว่า มีหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น ปัจจัยด้านโรงเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านครู และปัจจัยด้านนักเรียน แต่เมื่อพิจารณางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ปัจจัยด้านนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด (ทิพอาภา กลิ่นคำหอม, 2556; อังอิง จาก ญัตติยาภรณ์ หยกอุบล, 2555, สุขฤกษ์ ดีโนโนโพธิ์, 2554)

ดังนั้นปัจจัยด้านนักเรียนที่ให้นักเรียนมีความมุ่งมั่นตั้งใจในการเรียนรู้ เพื่อก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถที่นำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ ทักษะทางวิชาการ และวิชาชีพ เกิดขึ้นได้จากการที่นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ (ลักขณา สรวิวัฒน์, 2557, หน้า 217) และแรงจูงใจถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ ความสัมพันธ์ผลในการเรียนของนักเรียนจะขึ้นกับความสามารถแล้วยังขึ้นกับแรงจูงใจ นักเรียนที่มีความสามารถสูงแต่ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ก็จะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนต่ำ (สุราง ไคว์ตระกูล, 2554, หน้า 179) ดังนั้นทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจที่ได้รับความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจของนักเรียนในปัจจุบัน คือ ทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Goal theory)

การศึกษาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงมีความสำคัญจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (ลักขณา สรวิวัฒน์, 2557, หน้า 222 อ้างอิงจาก Bandura, 1986) ได้เน้นไว้อย่างชัดเจนว่า นักเรียนจะเป็นผู้กำหนดเป้าหมาย หรือมีพฤติกรรมที่เขามุ่งหวังไว้และจะพยายามทำให้ได้ตามเป้าหมาย ซึ่งเป้าหมายที่ครูมักพบเห็นในการเรียนรู้ของนักเรียนมี 2 ประเภท ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายเพื่อความรู้ และการกำหนดเป้าหมายเพื่อผลงาน นอกจากนี้ งานวิจัยนี้ยังศึกษาถึงอิทธิพลที่มีต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในการเรียนเพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ซึ่งได้ศึกษาค้นคว้าจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้ทำการคัดเลือกจากการพิจารณาค่าขนาดอิทธิพล (Beta) พบว่า การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง (Academic Self-Efficacy) คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน (Subject Academic Value) และลักษณะเป้าหมายของครอบครัว (Parent Goals) ส่งผลต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อเกี่ยวข้องกับบริบททางการศึกษามากขึ้น

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุ และการวิเคราะห์อิทธิพลส่งผ่านของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 1 เขต 2 จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นที่ต้องอยู่ในสถานศึกษานานขึ้น มีรูปแบบการดำเนินชีวิตสมัยใหม่ทำให้มีสภาวะทางจิตใจที่เปลี่ยนแปลงง่ายขึ้น (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549, หน้า 330) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาแรงจูงใจของวัยรุ่นในบริบทของการศึกษา โดยศึกษาผ่านเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของวัยรุ่น เพื่อให้ทราบถึงอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อมของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรส่งผ่าน เพื่อจะเป็นข้อมูลพื้นฐานให้ผู้บริหารและครู ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนานักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น และเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้ที่จะทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนต่อไป

2. กรอบแนวคิดการวิจัย

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.1 เพื่อตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดลเชิงสาเหตุของอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน และลักษณะเป้าหมายของครอบครัวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรส่งผ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขต 2 จังหวัดกรุงเทพมหานคร

3.2 เพื่อศึกษาตัวแปรที่อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวม ต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขต 2 จังหวัดกรุงเทพมหานคร

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 โมเดลเชิงสาเหตุของการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียนและลักษณะเป้าหมายของครอบครัวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขต 2 จังหวัดกรุงเทพมหานครมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

4.2 รูปแบบของการวิเคราะห์เส้นทางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีผลต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

- 1) การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองมีอิทธิพลทางตรงต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2) คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 3) ลักษณะเป้าหมายของครอบครัวมีอิทธิพลทางตรงต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 4) เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์อิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

จากการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน ลักษณะเป้าหมายของครอบครัว เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขต 2 ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร และทราบถึงอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรส่งผ่าน โดยผลวิจัยในครั้งนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานให้ผู้บริหารและครู ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนานักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น และเป็นประโยชน์ให้แก่ ผู้ที่จะทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนต่อไป

6. วิธีดำเนินการวิจัย

6.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ในเขตพื้นที่ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 จำนวน 62,108 คน โดยทำการสุ่มอย่างง่าย 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนกุนนทรูทธารามวิทยาคม โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง และโรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย ขั้นตอนทำการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ระดับชั้นละ 1 ห้องเรียน จากทั้ง 3 โรงเรียน ผู้วิจัยสามารถรวบรวมแบบสอบถามได้ทั้งหมด จำนวน 350 ฉบับ โดยหลังจากการตรวจสอบผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์จากนักเรียน จำนวน 315 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 90

6.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดการมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน ตอนที่ 3 แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง ตอนที่ 4 แบบสอบถามวัดคุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน ตอนที่ 5 แบบสอบถามวัดลักษณะเป้าหมายของครอบครัว โดยแบบสอบถามตอนที่ 2-5 มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

6.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 1) ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์จากผู้บริหารสถานศึกษา ในการเก็บข้อมูลนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้า
- 2) ติดต่อโรงเรียน จำนวน 3 โรงเรียน ที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขออนุญาตผู้บริหารสถานศึกษา และนัดหมายวันเวลาที่เก็บรวบรวมข้อมูล
- 3) จัดเตรียมแบบสอบถามจำนวน 5 ตอน ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานทั่วไป แบบสอบถามวัดการมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองแบบสอบถามวัดคุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียนและแบบสอบถามวัดลักษณะเป้าหมายของครอบครัว

4) นำเครื่องมือที่ใช้ไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตามวันเวลาที่นัดหมายไว้ โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ซึ่งก่อนหน้าที่นักเรียนจะตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยเป็นผู้ชี้แจง วัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนทราบถึงประโยชน์ของการวิจัยในครั้งนี้ และการไม่มีผลกระทบใดๆต่อนักเรียนในการทำแบบสอบถาม และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

5) นำแบบสอบถามทั้ง 5 ตอนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบ และคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์ไว้ แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การตรวจที่กำหนดไว้และวิเคราะห์ค่าทางสถิติเพื่อทำการทดสอบสมมติฐานและรายงานผลการวิจัยต่อไป

6.4 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย

1) ตรวจให้คะแนน แบบสอบถามวัดการมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองแบบสอบถามวัดคุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียนและแบบสอบถามวัดลักษณะเป้าหมายของครอบครัว ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2) วิเคราะห์สถิติพื้นฐาน เพื่อทราบลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และลักษณะการแจกแจงของ ตัวแปรแต่ละตัว สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบการแจกแจงปกติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์

3) วิเคราะห์หาค่าความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson-Product Moment Correlation Coefficient) และทดสอบนัยสำคัญด้วย t-test

4) วิเคราะห์โครงสร้างโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุและการวิเคราะห์อิทธิพลส่งผ่านของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขต 2 จังหวัดกรุงเทพมหานครโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์

7. สรุปผลการวิจัย

7.1 การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตามสมมติฐานการวิจัยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า มีค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) เท่ากับ 1.37 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 มีค่าระดับความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ .24 มีค่าดัชนีความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 1.00 และมีค่าดัชนีรากกำลังสองของค่าเฉลี่ยค่าความแตกต่างโดยประมาณ (SRMR) เท่ากับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์การพิจารณาเกี่ยวกับเกณฑ์ความสอดคล้อง ($P > .05$, $GFI > .90$, $SRMR < .05$) แสดงว่าโมเดลการวิจัยมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังตาราง 1

ตารางที่ 1 ค่าสถิติต่างๆในการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนี	เกณฑ์	ค่าสถิติในโมเดล
χ^2	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ	χ^2 เท่ากับ 1.37 df = 1 (p = .24)
	หรือสัดส่วน χ^2 / df ไม่เกิน 2	1.37
GFI	มากกว่า 0.90	1.00
AGFI	มากกว่า 0.90	0.97
CFI	มากกว่า 0.90	1.00
RMSEA	น้อยกว่า 0.05	0.03
SRMR	น้อยกว่า 0.05	0.01

7.2 ผลการวิเคราะห์จากตาราง ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลระหว่างตัวแปรสามารถอธิบายเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

1) การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง (ASE) มีอิทธิพลทางตรงต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (AG) มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.32 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ -0.11 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) โดยเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (AG) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.08 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2) คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน (SAV) มีอิทธิพลทางตรงต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (AG) มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.17 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.31 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) โดยเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (AG) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.04 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3) ลักษณะเป้าหมายของครอบครัว (PG) มีอิทธิพลทางตรงต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (AG) มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.25 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.36 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) โดยเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (AG) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.07 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4) เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (AG) มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.26 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สามารถดูค่าอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมระหว่างตัวแปร ดังตาราง 2

ตาราง 2 ค่าสถิติการวิเคราะห์ อิทธิพลทางตรง (DE) อิทธิพลทางอ้อม (IE) และอิทธิพลรวม (TE) ระหว่างตัวแปร

ตัวแปร	AG			ACH		
	DE	IE	TE	DE	IE	TE
ASE	0.32***	-	0.21**	0.11	0.08**	0.19**
SAV	0.17***	-	0.36**	0.14*	0.13**	0.27**
PG	0.25***	-	0.28**	0.09	0.11**	0.20**
AG	-	-	-	0.38**	-	0.38**
R ²		0.36			0.43	

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 , **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

8. อภิปรายผลการวิจัย

8.1 โมเดลสมมติฐานการวิจัยมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีตัวแปรภายนอก ประกอบด้วย การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน และลักษณะเป้าหมายของครอบครัว ส่วนตัวแปรภายในประกอบด้วย เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยพบว่าตัวแปรภายในโมเดล สามารถร่วมกันทำนายเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ ร้อยละ 36 และร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 43 โดยพบว่าเส้นอิทธิพลที่สามารถอธิบายเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ได้ดีที่สุด คือ การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง รองลงมาคือ ลักษณะเป้าหมายของครอบครัว และคุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน ที่มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.32, 0.25 และ 0.17ตามลำดับ และผลของเส้นอิทธิพลที่สามารถอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีที่สุด คือ ลักษณะเป้าหมายของครอบครัว รองลงมา คือ คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ และการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง ที่มีค่าอิทธิพล 0.36, 0.31, 0.26 และ -0.10 ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของผู้วิจัย และสอดคล้องกับแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม ของ Bandura ที่มีความเชื่อว่าพฤติกรรมของคนเรานั้น จำเป็นต้องมี 3 ปัจจัยที่มีผลทำให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าวขึ้น ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยทางด้านพฤติกรรม และปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม ซึ่งจะทำหน้าที่กำหนดซึ่งกันและกันทั้งนี้ปัจจัยทางพฤติกรรม ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนปัจจัยทางสภาพแวดล้อม คือ ลักษณะเป้าหมายของครอบครัว และปัจจัยส่วนบุคคลประกอบไปด้วย การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง และคุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน โดยทั้ง 3 ปัจจัยนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมๆกัน และมีอิทธิพลเท่าเทียมกัน แต่ปัจจัยใดปัจจัยหนึ่ง จะมีผลต่อการกำหนดปัจจัยอื่นๆ (Bandura. 1989; อ้างอิงจาก สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต 2556: 48-49)

8.2 ผลการวิเคราะห์ค่าอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวม ของตัวแปรในโมเดล สามารถอภิปรายถึงรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

1) การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองมีอิทธิพลทางตรงต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.32 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่าถ้านักเรียนมีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองสูง จะทำให้นักเรียนมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นตามไปด้วยสอดคล้องกับการวิจัยของ กริเน และคณะ ที่ได้ทำการศึกษาอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของ

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 220 คน ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลทางบวกต่อเป้าหมายเพื่อความเชี่ยวชาญ และเป้าหมายเพื่อแสดงผลงานแบบเข้าหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าถดถอย (β) เท่ากับ 0.24 และ 0.22 ตามลำดับ (Greene; et al, 2004, pp. 469-473) และการวิจัยของ คูรี ที่ทำการศึกษาโดยการทดสอบสมมติฐานที่ได้มาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งสนใจไปยังเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์โดยศึกษาถึงความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถ และการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำนายทางตรงต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์กับนักเรียนช่วงอายุ 12-14 ปี จำนวน 463 คน พบว่า การรับรู้ความสามารถมีอิทธิพลทางบวกกับเป้าหมายเพื่อความเชี่ยวชาญแบบเข้าหาและเป้าหมายเพื่อแสดงผลงานแบบเข้าหา โดยมีค่าความถดถอย (β) เท่ากับ 0.25 และ 0.30 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ (Cury, 2006, pp. 666-679) และการวิจัยของ คริสทีน มาลทอส ได้ศึกษาเกี่ยวกับความผูกพันของแม่ที่มีต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ โดยการรับรู้ความสามารถทางวิชาการและความวิตกกังวลเป็นตัวแปรส่งผ่าน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 ประเทศแคนาดา จำนวน 627 คน พบว่า การรับรู้ความสามารถทางวิชาการมีอิทธิพลทางบวกต่อเป้าหมายเพื่อความเชี่ยวชาญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าถดถอย เท่ากับ 0.46 (Christine Maltais, 2014, pp. 39-48)

2) คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.17 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของเลียม แอ และเนี่ยที่ทำการศึกษาโมเดลสมการโครงสร้างที่คุณค่าของงานและการรับรู้ความสามารถของตนเองได้ทำนายเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนในประเทศสิงคโปร์ เกรด 9 จำนวน 1,475 คน พบว่าคุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียนมีอิทธิพลทางบวกต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อความเชี่ยวชาญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าถดถอย (β) เท่ากับ 0.68 (Liem; Lau; & Nie, 2007, pp.486-512) และการวิจัยของ ไอซาเบลลี แพลนท์ และคณะ ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์และทฤษฎีความคาดหวัง-คุณค่า โดยความคาดหวังและคุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียนทำนายเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ และเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรส่งผ่านต่อพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความสำเร็จ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 และ 8 จำนวน 697 คน และแยกออกเป็น 2 กลุ่ม พบว่า ในกลุ่มสายคณิตศาสตร์ คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียนมีอิทธิพลทางบวกต่อเป้าหมายเพื่อความเชี่ยวชาญและเป้าหมายเพื่อแสดงผลงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าถดถอย (β) เท่ากับ 0.43 และ 0.25 ตามลำดับ และในกลุ่มสายศิลป์ คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียนมีอิทธิพลทางบวกต่อเป้าหมายเพื่อความเชี่ยวชาญและเป้าหมายเพื่อแสดงผลงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าถดถอย (β) เท่ากับ 0.34 และ 0.34 ตามลำดับ (Isabelle Plante; & et al, 2012, pp.65-78)

3) ลักษณะเป้าหมายของครอบครัว มีอิทธิพลทางตรงต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.25 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของโกนินต้า และคณะที่ทำการศึกษาลักษณะเป้าหมายของครอบครัวตามการรับรู้ของนักเรียนทำนายเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนตอนต้นและตอนปลาย พบว่า ลักษณะเป้าหมายของครอบครัวแบบมุ่งความเชี่ยวชาญมีอิทธิพลทางบวกต่อเป้าหมายเพื่อความเชี่ยวชาญของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าถดถอย (β) เท่ากับ

0.28 และลักษณะเป้าหมายของครอบครัวแบบมุ่งแสดงผลงานมีอิทธิพลทางบวกต่อเป้าหมายเพื่อแสดงผลงานของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Gonida; et al, 2009. Pp. 53-60)

4) การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าอิทธิพลเท่ากับ - 0.10 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยผ่านเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.08 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่า ไม่สามารถยืนยันได้ว่าการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองที่สูงจะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง ซึ่งไม่สอดคล้องกับวิจัยของโวลเทอร์ ที่ได้ทำการศึกษาทฤษฎีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์โดยใช้โครงสร้างเป้าหมายในชั้นเรียน และลักษณะเป้าหมายส่วนตนที่ทำนายแรงจูงใจของนักเรียน การรู้คิด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 525 คน พบว่า ความเชื่อที่สร้างแรงจูงใจที่เป็นตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าถดถอย (β) เท่ากับ 0.40 (Wolters, 2004, pp.236-250)

5) คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.31 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยผ่านเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.04 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ออล ฮาร์ทรี และออลธอไฟร์ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 284 คน พบว่า คุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าความสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.50 (Al-Harthy; & Aldhafri, 2014, pp.15-22) แม้การวิจัยดังกล่าวจะศึกษาเพียงค่าความสัมพันธ์ (r) แต่ผลการวิจัยก็เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

6) ลักษณะเป้าหมายของครอบครัว มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.36 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยผ่านเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.07 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ดุสิตา ดิบุคำ (2553, หน้า 77) ที่ทำการศึกษาอิทธิพลของลักษณะเป้าหมายของบิดามารดาที่มีต่อพฤติกรรมและความรู้สึกลอยเรียนและผลการเรียนของนักเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5-6 จำนวน 600 คน พบว่าลักษณะเป้าหมายของบิดามารดามีอิทธิพลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าถดถอย (β) เท่ากับ 0.13

7) เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.26 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย และผลออกมาในทิศทางเดียวกันกับการวิจัยของ นนทน์ ฤทธิเลิศ (2555, หน้า 99) ศึกษาอิทธิพลพบของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์และตัวแปรส่งผ่านที่มีต่อกระบวนการเรียนรู้เชิงลึกและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 658 คน พบว่า เป้าหมายเพื่อความเชี่ยวชาญแบบเข้าหาและเป้าหมายเพื่อแสดงผลงานแบบเข้าหา มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าถดถอย (β) เท่ากับ 0.12 และ 0.06 ตามลำดับ และการวิจัยของ ดุริค และคณะ ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ

ความหลากหลายในการเลือกหลักสูตรวิชา โดยศึกษากับนักศึกษา จำนวน 214 คน พบว่า เป้าหมายเพื่อแสดงผลงานแบบเข้าหาหม้ออิทธิพลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าถดถอย (β) เท่ากับ 0.26 (Durik; & et al, 2009, pp.113-119) สามารถสรุปได้ว่า การมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงตามไปด้วย อธิบายได้ว่า ตามหลักทฤษฎีของการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของ Bandura การมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนนั้นเป็นปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งเปรียบเสมือนความคิด ความรู้สึก ความเชื่อ การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง เป้าหมาย และความตั้งใจ ซึ่งเป็นปัจจัยที่กำหนดลักษณะและทิศทางของพฤติกรรม หรือศักยภาพของบุคคลนั้น ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ก็คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Greenough et al, 1987; อ้างอิงจาก สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต 2556, หน้า 49)

9. ข้อเสนอแนะ

9.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1) เป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับการจัดหลักสูตรในด้านการศึกษาและครูผู้สอน ควรมีการพัฒนาและส่งเสริมการมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน สามารถทำได้โดยการให้นักเรียนรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเอง และเห็นถึงคุณค่าเชิงอัตวิสัยในการเรียน ซึ่งเป็นปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียน และส่วนสำคัญที่ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2) ผู้ปกครองควรจะได้รับ การส่งเสริมให้มีลักษณะเป้าหมายที่มุ่งให้นักเรียนเห็นถึงคุณค่าของกระบวนการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองของลูก ซึ่งเป็นปัจจัยสิ่งแวดล้อมในการเรียนของนักเรียน ดังผลการวิจัยในครั้งนี้

9.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษาวิจัยตัวแปรด้านการมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนในกลุ่มประชากรที่มีความหลากหลายมากขึ้น เพื่อให้ทราบถึงข้อมูลจากกลุ่มประชากรที่มีความแตกต่างกัน

2) นำข้อมูลที่ได้นำไปใช้เป็นส่วนประกอบในการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน

10. บรรณานุกรม

- นนทน ฤทธิเลิศ. (2555). อิทธิพลของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์และตัวแปรส่งผ่านที่มีต่อกระบวนการเรียนรู้เชิงลึก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: การวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุคู่แข่ง. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพอาภา กลิ่นคำหอม. (2556). โมเดลเชิงสาเหตุของความยึดมั่นผูกพันของนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดจากอิทธิพลของครู. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2557). จิตวิทยาสำหรับครู. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรีนติ้ง เฮาส์.
- ศรีเรือน แก้วกังลาล. (2549). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- สันติ กิระนันท์. (2556). **คุณภาพของระบบการศึกษาไทยที่ตกต่ำ**. สืบค้นเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2558, จาก <http://www.tris.co.th/news-insights/articles/109-articles-3.html>
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2556). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2554). **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Al-Harthy,S.,&Aldhafri,S. (2014). The Relationship among Task-Value, Self-Efficacy and Academic Achievement in Omani Students at Sultan QaboosUniversity. *International Review of Social Sciences and Humanitie*. 7: 15-22.
- Cury,F.,Elliot, A. J.,Da Fonseca, D., & Moller., A.(2006). The social-cognitive model of achievement motivation and the 2x2 achievement goal framework. *Journal of Personality and Social Psychology* 90: 666-679.
- Christine Maltais, Stéphane Duchesne, Catherine F. Ratelle, Bei Feng. (2014). Attachment to the mother and achievement goal orientations at the beginning of middle school: The mediating role of academic competence and anxiety.*Learning and Individual Differences* 39:39-48.
- Gonida, E. N., Voulala, K., & Kiosseoglou, G. (2009). Students's achievement goal orientations and their behavioral and emotional engagement: Co-examinig the role of perceived school goal structures and parent goals during adolescende. *Learning and Individual Differences*, 19: 53-60.
- Isabelle Plante, Paul A. O'Keefe, Manon The´ore't (2012). The relation between achievement goal and expectancy-value theories in predicting achievement-related outcomes: A test of four theoretical conceptions.
- Liem A.D.,Lau.S & Nie, Y. (2008). The role of self-efficacy, task value, and achievement goals in predicting learning strategies, task disengagement, peer relationship, and achievement outcome. *Contemporary Educational Psychology* 33: 486-512.
- Wolters,A.C. (2004). Advancing Achievement Goal Theory: Using Goal Structures and Goal Orientations to Predict Students' Motivation, Cognition, and Achievement. *Journal of Educational Psychology*. 2:236-250.

11. คำขอบคุณ

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร. นฤมล พระใหญ่ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์และคณาจารย์ทุกท่านที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อให้ปริญญานิพนธ์นี้เสร็จสมบูรณ์ลุล่วงไปได้ด้วยดี